

[Chr. Christensen]

se Gud. Efter denne tortur fik de at vide, at det var, fordi denne navngivne elevs mor havde klaget, så nu vidste de, hvem de kunne takke for salmesangen.

»Det er værre end rendestenspædagogik, det er religionsforfølgelse«, skrev Kristeligt Dagblad i omtalte leder.

»Der er tale om utilstødelig opførsel og tilsidesættelse af de tjenstlige forpligtelser«, skrev undervisningsministeren i et svar til mig den 2. december 1980, da jeg spurgte, hvad man agtede at gøre ved det. Det er et groft tilfælde og heldigvis enkeltstående. Men er der noget at sige til, at denne mor spejder efter en friskole til sit barn?

Mange børn og unge er rodløse i skolen i dag. Skal vi kunne hjælpe dem, må der en holdningsændring til i hjem og skole og samfund. Og dér er det vigtigt for skolen og os alle, at vi ikke glemmer, at børnene har brug for andet end kundskaber og tekniske færdigheder, hvor vigtige de end er.

Det er af afgørende betydning, at børnene i skolen også møder de værdier, der kan gøre livet rigere og mere værdifuldt at leve; jeg tænker her især på de kulturelt betonedede fag som de musiske, dansk litteratur og kristendomskundskab. Et rigt livsindhold er et godt modstykke til de negative kræfter. Eleverne må i skolen møde vor rige kristne kulturarv i alle dens forgrenede facetter. Vi undgår i denne forbindelse ikke at tage kristendomsundervisningen op til fornyet overvejelse.

I det hele taget må en menneskelig, kulturel og kundskabsmæssig styrkelse af folkeskolen være målsætningen. En sådan målsætning kunne give bedre forståelse og ansvarlighed og disciplin, hvilket igen kan bedre arbejdsklimaet i skolen og modvirke den foruroligende stigning i tidens voldsmentalitet. Et kristent livssyn, kærlighed og respekt for hjemmet som værdigrundlag og egenskaber som pligtfølelse, ordholdenhed og ansvarsfølelse må være bærende for vor skole, hvis den fortsat eller igen skal være et sted, hvor det er godt at være for både elever og lærere, og et sted – og det er ikke mindst vigtigt – hvortil eleverne trygt kan sendes af deres forældre.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg vil starte med at gøre nogle bemærkninger til de enkelte ordførere, inden jeg går

over til nogle lidt mere principielle betragtninger.

Hr. Alfred Hansen talte i sine indledende bemærkninger om, at mastodontskoler var en af årsagerne til de problemer, han i dag så i folkeskolen. Jeg hører til dem, der mener, at skoler ikke bør være for store, men jeg kan, når udtrykket mastodontskoler bruges, ikke lade være med at pege på den udvikling, folkeskolen har gået igennem i de sidste 20–25 år, måske 30 år.

I Storkøbenhavnssområdet, hvor jeg voksede op, var skoler på 1.500–2.000 elever ikke ualmindelige, og lykkeligvis er der jo sket en meget kraftig udvikling i retning af mindre skoler. Statistikken viser, at vi i folkeskolen har under 100 skoler med mere end 800 elever, alt i alt har vi omkring 2.000 skoler, og langt den største vægt ligger på skoler af størrelsen 200–600 elever. Det synes jeg er en lykkelig ting, og vi må alle ønske, at udviklingen går i hvert fald til en vis grad videre i den retning, men det er altså ikke noget, der gøres fra den ene dag til den anden. Vi må glæde os over den udvikling, der er sket, og over, at den fortsætter.

Hr. Alfred Hansen var også inde på nogle betragtninger om Albertslundundersøgelsen. Der er fra anden side sagt noget om dens repræsentativitet, så det skal jeg ikke gøre betragtninger om. Men i den samme artikel var der jo altså også nogle tal, der oplyste noget om årsagen til vandringer fra de private skoler over i folkeskolen, og de tal var faktisk ikke så forfærdelig forskellige fra de tal, hr. Alfred Hansen oplyste om årsagen til vandringer fra folkeskole til privatskole. Jeg synes, det havde været rimeligt at tage dem med, når man nu begav sig ind på at nævne undersøgelsen.

Endvidere var hr. Alfred Hansen inde på vikarproblemet. Jeg er enig i, at vikarfunktionen i folkeskolen er et alvorligt problem. Jeg ved ikke, om hr. Alfred Hansen er bekendt med det, men jeg vil gerne oplyse, at der for øjeblikket køres forsøg med en vikarstab af faste lærere, der har nogle timer til rådighed til vikartimer, og at der for øjeblikket forhandles med alle involverede parter om muligheden af at finde nogle mere varige løsninger på dette område.

Hr. Alfred Hansen harcelererede over folkeskoleforliget og sagde, vel ikke direkte, men det lå i luften, at et sådant folkeskoleforlig